

DAVID GARCÍA
Grup Municipal
CEC

POLÍTICA INDIGNA, CONDICIONS DE MISÈRIA

Ja ha arribat setembre, i com és habitual, veiem les diferents valoracions als mitjans de què ens ha deparat l'estiu en diferents matèries. Una d'elles són les dades de l'atur i el seu augment un cop acaben les contractacions temporals de l'estiu. Aquest any ha estat especialment virulent, amb un augment de 47047 aturats i aturades a l'estat espanyol i 11594 a Catalunya, les pitjors xifres en anys. De fet, el 31 d'agost de 2018 ha estat el dia que més ha augmentat l'atur amb perspectiva històrica. Si mirem altres dades, ens trobem com al juliol, de les dos milions de contractacions que es van realitzar, **més de la quarta part eren contractes de duració inferior a una setmana.**

Això tenim, **temporalitat en les contractacions i salaris de misèria.** El 25 per cent dels assalariats de Catalunya tenen salaris inferiors als 1000 euros bruts mensuals, i les **diferències salarials entre homes i dones continuen disparades**, sobretot en les feines de menor remuneració. El 25 per cent de les dones assalariades a Catalunya cobren menys de 842 euros bruts mensuals. A aquesta precarietat hem de sumar altres variables vitals que dificulten tenir una vida digna a les persones. Tenim un **habitatge a preus inassequibles** que té com a resultat una gravíssima emergència habitacional, i trobem com el preu dels subministraments bàsics com l'aigua, la llum o el gas, puja sense cap mena de control (aquest agost s'han batut records en el preu de la llum). I tot això perquè tenim un **sistema dissenyat pel benefici de les grans empreses**, que treballen com un oligopoli i on trobem com acaben "col·locats" els polítics del PSOE, el PP, Convergència o PNV un cop acaben la seva carrera política, i amb uns sous de vergonya (i ja vindran a ocupar cadires a aquests consells d'administració els agitadors de Ciutadans. Al temps.) El que haurien de ser drets garantits per l'Estat, acaba sent el negoci d'uns pocs, afavorit per aquests polítics que després es cobren els favors.

I tot això té solució si hi hagués voluntat política: podríem tenir empreses públiques subministradores, tal i com les teníem abans de la seva privatització per part de PP i PSOE, i invertir aquests beneficis en polítiques socials. Podríem posar **límits als preus de lloguer i venda d'habitatges**, i tenir administracions que fossin les promotores de la construcció d'habitatge i garants a l'accés (en comptes d'això, el Ministeri de Foment planeja pagar les reformes dels habitatges als fons voltor i als grans tenidors per tal que la posin al mercat de lloguer). Podríem **augmentar els salaris i tenir un control exhaustiu de les condicions laborals** augmentant les inspeccions de treball, però tenim i no es retira una reforma laboral del PP que precaritza el treball i les condicions de vida de les persones.

I tenim tot aquest desastre perquè hi ha partits polítics que així ho volen. No ho oblidem.